Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21	1. November 1917	66. Aargang

Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun.*),

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. April.

Idet jeg, Brødre og Søstre, fremstaar for at bære mit Vidnesbyrd til Eder i Henseende til Jesu Kristi vor Frelsers Evangelium, er det med Fortrøstning til Herren og med Haab om at blive vejledt ved den Helligaand, saa at jeg klart maa kunne fremsætte de Tanker, som kommer til mit Sind; thi jeg tror fuldtud paa Evangeliet, vi har modtaget, og veed, at det er givet os ved Aabenbaring, til Frelse for alle af Menneskeslægten, som vil tro og omvende sig. Jeg tror fuldtud, at Kristus er vor Forløser, og jeg betragter det som min Pligt, saa vidt som jeg har Magt dertil, at opløfte min Stemme og erklære for Menneskene, ikke alene for Kirkens Folk, men til alle, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Jeg ønsker at oplæse nogle Vers fra det 84. Kapitel i Pagtens Bog, som jeg tænker vil være betimelig. Denne Aabenbaring var givet til Profeten Joseph Smith i Nærværelsen af seks Ældster, som var komne tilbage fra en Mission til Egnene vest for, hvor de Hellige den Gang boede. De var komne tilbage til Kirtland, Ohio, og frydede sig ved Kundskaben, de var i Besiddelse af om Evangeliets Sandheder, og ved Aandens Tilkjendegivelser til dem, og ved Herrens Godhed imod dem, medens de udførte deres Mission. I nævnte Aabenbaring læser vi, begyndende med det 43. Vers:

„Og nu giver jeg Eder den Befaling, at I skulle vogte Eder, og give flittig Agt paa det evige Livs Ord, der udgaar af Guds Mund. Thi I skulle leve ved hvert Ord, der udgaar af Guds Mund. Thi

*) Ældste Smith, som er en Søn af Kirkens Præsident, er Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Guds Ord er Sandhed, og hvad, som er Sandhed, er Lys, og hvad, som er Lys, er Aand, ja Jesu Kristi Aand. Og Aanden giver hvert Menneske, som kommer til Verden, Lys, og oplyser hvert Menneske i Verden, der lytter til hans Røst; og enhver, der lytter til Aandens Røst, kommer til Gud, ja til Faderen; og Faderen underviser ham om den Pagt, hvilken han har fornyet, og bekræftet paa Eder, der er bekræftet paa Eder for Eders Skyld, dog ikke for Eders Skyld alene, men for hele Verdens. Og hele Verden ligger i Synd, og sukker under Mørke og Syndens Trældom; og herpaa kunne I kjende, at de ere i Syndens Trældom, fordi de ikke komme til mig; thi den, der ikke kommer til mig, er under Syndens Trældom. Og hvo, der ikke hører min Røst, er ikke bekjendt med den, og er ikke af mig; herpaa skulle I kjende den Retfærdige fra de Ugudelige, og forstaa, at den hele Verden sukker just nu under Synd og Mørke".

Dette var sandt, da denne Aabenbaring blev givet i Aaret 1832, og det er sandt i Dag; og maaske kan disse Ord blive udtalte med endnu større Kraft og Bestemthed i Dag end paa hin Tid, naar vi overvejer de nuværende Samfundsforhold. Jeg er ikke en af de, som tror, at Verden som et Hele skrider fremad i moralsk og aandelig Henseende. Jeg ønsker ikke at være en Pessimist, der ser mørkt paa alting, men jeg tror ikke, at Menneskene i Verden i vore Dage er mere retfærdige end forhen, eller at Jordens Beboere søger nærmere hen til Gud, eller at der i Menneskenes Hjerter er et større Ønske tilstede om at tjene Herren end i 1832, da Aabenbaringen blev given; tværtimod synes jeg, at Jordens Folkefærd er komne længere og længere bort fra Sandheden. Naar jeg siger dette, vil jeg fuldtud indrømme, at der har været gjort Fremskridt i visse Retninger. Jeg er saaledes naturligvis vel bekjendt med, at der i disse sidste Dage har været en Bevægelse fremme blandt Nationerne og i vort eget Land for at modvirke Brugen af stærke Drikke, ved at paavise de skadelige sociale Virkninger for Samfundet deraf, og alle disse Ting vil bringe gode Resultater; men hvad Menneskenes Jagttagelse af selve Evangeliets Lærdomme, som de findes nedskrevne i Bibelen, eller hvad Menneskenes personlige Retfærdighed angaar, tror jeg ikke, at de er bedre, nej, jeg tror end ikke, at Menneskene er saa gode nu, som de var, da den citerede Aabenbaring blev givet. Verden er i Dag opfyldt af fejlagtig spekulativ Filosofi, og opfyldt af Lærdomme, som ikke er komne fra Herren. Verden er opfyldt af falske Teorier og Tankeslutninger, af falske Ideer, som ikke er i Harmoni med eller er indeholdt i Guds Søns Evangelium i forrige Dage, og derfor heller ikke kan være en Del af Evangeliet nu, men i Stedet for er absolut modsat Sandheden. Der findes færre nu end forhen blandt de saakaldte kristne Nationer, der tror paa Guds Søn som Verdens Forløser. Menneskene har, efter min Formening, i alle disse Aar, der er forløbne siden, vist en Tilbøjelighed til at gaa endnu længere bort fra den rette Vej og stille sig endnu mere vantro end paa hin Tid overfor Evangeliets Sandheds-Principper, som vi er belærte om i Bibelen. „Fornufttilbedelse" og falsk Filosofi eksisterer

der mere af i Verden nu end paa hin Tid. I Almindelighed stoler Menneskene paa deres egne Evner til at lære Gud at kjende, og hvad de ikke ved deres egen Tankeevne kan udfinde, hvad de ikke kan bevise ved Jagttagelser gjennem deres naturlige Sanser, forkaster de. De søger ikke efter at komme i Besiddelse af Guds Aand; de stræber ikke efter at lære Gud at kjende paa den Maade, han har sagt, vi kan lære ham at kjende, men de vandrer deres egne Veje, vandrer, som de selv synes, og de tror kun paa deres egne filosofiske Systemer. Istedetfor at forkynde Guds Søns Lærdomme, forkynder mange Mennesker Lærdomme, der kan betegnes som ligefrem djævelske.

I Dag er Folk, som tilhører de forskjellige kristne Kirkesamfund i Verden, forsamlede i Anledning af Paasken. Mangfoldige blandt dem gaar ikke i Kirke, fordi de har Tro paa Kristi virkelige Opstandelse, og fordi de tror, at alle Mennesker skal opstaa som Følge af den Forsoning, som Kristus tilvejebragte. Mange af dem er ikke komne tilstede, fordi de alvorlig tror paa Kristus som Guds Søn. Jeg ønsker dog at fremhæve de mange hæderlige Undtagelser; thi der er nogle, som gjør det; men jeg taler i al Almindelighed. Mange er tilstede i Kirken paa Paaskedag af helt andre Grunde end Troens, mange maaske, fordi det er Skik. Iblandt Kvinderne gaar mange maaske til Kirke for at vise deres nye Hatte, eller Snittet i deres nye Klæder; de gaar der mere som for at gaa en almindelig Tur end for at tilbede Herren, og jeg siger dette, skjønt jeg har læst i et af Morgenbladene, at de, som siger saaledes, er kyniske, udannede og ensidige i deres Ideer.

Flertallet blandt de forskjellige Nationer, som kalder sig selv kristne, tror ikke paa Kristus som deres Forløser i den Grad, som Folkene gjorde det paa den Tid, da Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret. Mange af de Lærdomme, som forkyndes i Kirkerne i Dag med Hensyn til Kristi Forsoning og Opstandelsen og andre vigtige Lærdomspunkter, er i Modstrid med Sandheden. Flere Præster, særlig tilhørende nye Sekter, benægter Forsoningslæren, og derved beviser de deres Mangel paa Tro og Forstaaelsen af, hvad der staar i Forbindelse med Kristi Død og Opstandelse. De fornægter derfor ogsaa, at Menneskenes Legemer i bogstavelig Betydning skal blive gjort levende, og at Menneskene skal opstaa fra deres Grave, iklædte det Legeme, som var nedlagt i Graven, men i fornyet Skikkelse, hvilken Opstandelse de hellige Skrifter bærer Vidnesbyrd om, at alle Mennesker skal blive delagtiggjorte i. Jeg vil, for at belyse, hvad jeg har sagt, læse nogle Linier fra en Artikel, der var publiseret i en Bog i 1914. En Hr. George Harris siger følgende i en Artikel om „Menneskenes religiøse Ideer nu og for 100 Aar tilbage", idet han taler angaaende Guds Søn:

„Kristi Jomfrufødsel bliver ikke mere betragtet som en Lære, der nødvendigvis maa tros. Troen, at Jesus var mere end et Menneske, at han var syndefri, hviler paa hans Livsvandel, Lærdomme og Virksomhed, og er ikke afhængig af hans Fødsel. Der er kun to Beretninger i Skriften om Marias mirakuløse Undfangelse, og disse er historiske Beretninger, der er skrevne 30 Aar efter Kristi Fødsel vedrørende Synet, som det blev sagt, at Maria og Joseph skulde have haft. Der er ikke nogen Hentydning til Jomfrufødselen noget andet Steds i det

nye Testamente af de, som har skrevet det nye Testamentes Bøger, eller af Jesus selv."

(Naar Artiklens Forfatter med mange andre i vore Dage vil hævde, at vi ikke behøver at tro paa Kristi „Jomfrufødsel" for at være rettroende, vil han rimeligvis dermed sige, at Kristus havde en jordisk Fader, og en slig Lære er i den mest absolute Modstrid med den hellige Skrift. Redaktionens Anm.)

Efter at Artiklens Forfatter har fremsat de citerede Paastande, giver han sine Forklaringer. Han skriver:

„Kristi Opstandelse betegner, at han lever for evigt. Paa hvilken Maade end Jesus har vist sig for sine Disciple, hvad enten ved virkelige Tilkjendegivelser, som vi ikke kan forstaa, eller ved subjektive Syner, i hvilke de syntes at se hans Person, dette veed vi ikke; men det er vist, at Disciplene blev overbeviste om, at Jesus levede....."

„Den fysiske Verden og Menneskenes Legemer betegner kun midlertidige Forhold, under hvilke de aandelige Kræfter virker, og Menneskets individuelle Aand staar i nøje Forbindelse med de universale aandelige Kræfter, som ikke kjender til Afstande, men som uopholdelig skaber Liv, ligesom Lys, Hede og Magnetisme, der gjør sig gjældende i Universet, paavirker selv de laveste Planter."....

Fremdeles siger Artiklens Forfatter:

„Den Indflydelse, som jeg udøver overfor andre i god Retning, har til Formaal at hjælpe dem til at frembringe de Livsværdier, som ikke tabes ved Døden, men som er af en evig Natur. Og Udødelighedstanken og Udødelighedsprincippet kan ikke blive bortdrevet; det kan ikke forgaa, men eksisterer i een eller anden Form, om det end kun er som en aandelig Indflydelse" osv.

... „Det er ikke det fysiske Legeme, der bliver nedlagt i Graven, der skal opstaa. Som Apostelen Paulus underretter os om, er der himmelske og jordiske Legemer. Det himmelske Legemes Herlighed er forskjellig fra det jordiske Legemes. Som vi her er prægede af det jordiske og bærer det jordiskes Billede, skal vi ogsaa bære det himmelskes."

Artiklens Forfatter siger, efter saaledes paa sin egen Maade at have benyttet Apostelen Paulus Ord og givet en falsk Udlæggelse af hans Ord, i sit Forsøg paa at aandeliggjøre alting, som staar nævnt i Skriften vedrørende Opstandelsen:

„Jeg formoder, at intet oplyst Menneske nu tror paa, at Legemet i bogstavelig Betydning skal opstaa. Naar vi fremsiger Ordene i den saakaldte apostoliske Trosbekjendelse, som angaar „Kjødets Opstandelse", saa maa vi tænke paa, hvad disse Ord betegner, og som er udtrykt i Ordene, der følger umiddelbart efter, nemlig Ordene: „det evige Liv"."

En anden Skribent, som omtaler dette Emne i en Paaskeartikel i et af vore bekjendte Tidsskrifter for et Aars Tid eller to tilbage, siger, idet han omtaler Læren, at Legemet skal opstaa i bogstavelig Betydning:

„En slig Tro har noget smukt ved sig, det smukke, at Guds Almagt anerkjendes, men den er ikke tilstrækkelig grundet paa Tilværelsens Realiteter. Alting kommer til at hvile paa Guds Magt. I vore Dage, da Videnskaben er saa fremskreden, er det haardere for Menneskene end i tidligere Dage at tro paa, hvad der synes at stride mod Fornuften, og som indeholdes i den saakaldte apostoliske Trosbekjendelse, som Apostlene aldrig hørte.

Vi foretrækker at tale om det aandelige Legeme, som ikke er det kjødelige Legeme, vi nu er i Besiddelse af. Det er det aandelige Legeme, som vil „opstaa", menende, at Aanden vil overleve Kjødets Død; og det aandelige Legeme

(eller Aanden i Menneskeform) er „den udødelige Sjæl". Vi forstaar ikke, at Paulus mener noget andet. Og vi føler os beroligede ved Forvisningen om at modtage det evige Liv med Kristus, som sagde til den angrende Røver, der var korsfæstet sammen med ham: „I Dag skal Du være med mig i Paradis.""

En slig Fortolkning af Skriftens Ord bliver nu givet af en stor Del af den kristne Verden, og jeg ønsker at sige til Eder, Brødre og Søstre, at slige Lærdomme er falsk Lære. Jesus Kristus lærte ikke saaledes, og der er ingen Skriftsteder, der, rettelig belyste, begrunder en slig Fortolkning. Paulus skrev ikke noget Steds i sine Breve, at der ikke skulde være en Opstandelse af Legemet, eller en Gjenforening af Legemet og Aanden; og de, som fortolker Paulus' Udtalelser i det femtende Kapitel af Korintierbrevet paa en anden Maade, forstaar aldeles ikke Skrifterne, og har ingen Ide om, hvad Paulus virkelig lærte. De forklarer Skrifterne fejlagtig, idet de ikke er vejledte ved Herrens Aand. Jeg tror, og I tror, og alle Sidste-Dages Hellige tror paa Legemets Opstandelse i bogstavelig Betydning, paa Aandens Gjenforening med Legemet, og at Aanden og Legemet, saaledes forenet, som Skrifterne lærer os, udgjør Menneskets Sjæl. Guds Søns Opstandelse var en fysisk Virkelighed. Vi er underrettede om, at hans Legeme saa ikke Forraadnelse, efter at Aanden forlod det, endskjønt Legemet var lagt i Graven til den tredie Dag efter hans Død, i Overensstemmelse med Skriftens Forudsigelser. Dernæst underrettes vi om, at Legemet og Aanden blev uadskillelig forenede ved Kristi Opstandelse, og paa denne Maade viste han sig for Disciplene. Han tilkjendegav for dem, da han efter sin Opstandelse viste sig for dem, at han virkelig var opstanden, og at det ikke var en Aand, som viste sig for dem. Han kaldte paa dem og bad dem undersøge og overbevise sig om, at han var i Besiddelse af sit Legeme, der havde været gjennemstukket, thi de saa Naglegabene i hans Hænder og Fødder og stak deres Hænder i hans Side.

Som Kristus opstod fra de døde, saaledes skal alle Mennesker opstaa. Baade de retfærdige og de uretfærdige skal opstaa fra deres Grave. Havet og Vandene skal afgive de døde, og Gravene skal afgive de døde; thi de døde skal alle opstaa; alle skal komme frem og staa foran Guds Domstol og blive dømte i Henhold til deres Gjerninger. Alle skal dog ikke opstaa paa samme Tid. De, som er „Kristi egne", de Hellige, skal opstaa ved Kristi Tilkommelse. Mathæus underretter os om, hvorledes mange af de fordums Hellige opstod umiddelbart efter Guds Søns Opstandelse. Han beskriver, hvorledes der skete et stort Jordskjælv, saa Klipperne revnede, og Gravene aabnedes; og mange af de hensovede Helliges Legemer bleve oprejste, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og viste sig for mange. (Math. 27 : 51—53.)

Disse moderne, blinde Vejledere af andre aandelig blinde har en meget falsk Forstaaelse af, hvad der er ment med et „aandeligt Legeme". De har grundet deres Slutninger paa den Erklæring, som Paulus giver, at Legemet opstaar som et „aandeligt Legeme", og at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige. De kan ikke fatte i deres Sind, at

et Legeme kan blive vakt fra de døde, at Legemets Kjød og Ben kan blive samlet og levendegjort ved Guds Aand — ikke i Opstandelsen ved Blodets Kraft. Naar Paulus talte om det aandelige Legeme, hentydede han ikke til og mente ikke dermed selve Menneskets Aand, og dette er Punktet, hvor de har taget fejl. De har forvekslet det aandelige Legeme, eller, med andre Ord, Legemet, levendegjort ved Aanden, med Aanden, organiseret i Menneskeform. De tænker, at de, som tror paa Legemets virkelige Opstandelse, tror, at det skal komme til Liv igjen, levendegjort ved Blod, men dette er ikke Tilfældet. Jeg ønsker at oplæse nogle Vers fra det 88. Kapitel i Pagtens Bog:

„Sandelig siger jeg Eder, at ved den Forløsning, der er sket for Eder, er Opstandelsen fra de døde tilvejebragt. Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl, og Opstandelsen fra de døde er Sjælens Forløsning, og Sjælens Forløsning sker ved ham, der levendegjør alle Ting, i hvis Hjerte det er besluttet, at de fattige og sagtmodige paa Jorden skulle arve den. Derfor maa den helliggjøres fra al Uretfærdighed, at den kan beredes til celestial Herlighed; thi efter at den har opfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Guds, Faderens, Nærværelse, paa det at Legemer, der tilhører det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi i dette Øjemed blev den skabt og dannet, og i dette Øjemed helliggjøres de." (14.—20. V.)

Og atter: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de retfærdige skulle arve den; thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen med aandelige Legemer. De, der have en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja I skulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved Eders Legemer blive levendegjorte. I, der ere levendegjorte ved en Del af den celestiale Herlighed, skulle da annamme endogsaa en Fylde af samme, og de, der ere levendegjorte ved en Del af den telestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme." (25.—30. V.)

Derefter læser vi, at en tilsvarende Lov gjør sig gjældende med Hensyn til de, som bliver levendegjorte ved en telestial Herlighedskraft osv.

Efter Opstandelsen fra de døde vil vore Legemer være aandelige Legemer, men de vil være følelige; de vil være Legemer, som har været renfede, men ikke ikke desto mindre Legemer af Kjød og Ben. Som aandelige Legemer vil de ikke være opfyldte af Blod; de vil ikke længere blive levendegjorte ved Blodets Kraft, men ved Aanden, som er evig, og de vil blive udødelige.

Om vore Venner forstod dette, vilde de ikke begaa den Fejl at tænke, at Paulus Lære var i Modstrid med Frelserens Lærdomme, naar han erklærede, at Legemet, som vilde blive oprejst paa Opstandelsens Dag, vilde blive et aandeligt Legeme. Vi læser i første Mosebog, at

Herren sagde til Noa efter Syndfloden, at Blodet var Legemets Liv, og at, „hvo, som udgyder Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udgydes"; thi Blodet giver det dødelige Legeme Liv; men med Hensyn til Legemet, som kommer frem i Opstandelsen, hvilket er det udødelige Legeme, er dette ikke Tilfældet. I dette findes der ikke Blod, men Aanden er den livgivende Kraft, og som Følge deraf er de ikke længere Legemer, der er levendegjorte ved Blod, men ved Aandskraft, hvorfor de er aandelige Legemer, ikke desto mindre følelige Legemer af Kjød og Ben ligesom Guds Søns Legeme efter hans Opstandelse. Dette er Verdens Frelsers Lærdomme.

Jeg havde en Gang en Samtale med en Mand, en Præst i et vist Samfund, og han havde den Formening, som saa mange nu har med Hensyn til Opstandelsen, at den ikke skal forstaas paa bogstavelig Maade. Jeg tvang ham til at indrømme, at hvis noget stod med Klarhed i Skriften, maatte det tros. Jeg oplæste derpaa Skriftstedet, som jeg før har hentydet til, hvad Kristus sagde til sine Disciple efter hans Opstandelse, for at overbevise dem om, at det var ham, som talte til dem, og at han var i Besiddelse af det selvsamme Legeme, som Aanden havde forladt, da han døde paa Korsets Træ, og som havde været nedlagt i Graven. Han sagde:

„Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har." (Luk. 24 : 39.)

Jeg spurgte ham, om ikke disse Ord klart beviste, at Kristus i Ordets bogstavelige Betydning var opstanden, og spurgte ham, hvorledes han da kunde tro, at han nu sidder i Himlen uden et Legeme af Kjød og Ben. Hans Svar var: „Efter hans Himmelfart (eller ved hans Himmelfart) afkastede han sit Legeme af Kjød og Ben." Jeg spurgte ham, fra hvilket Kapitel og Vers i Bibelen han kunde bevise dette. Naturligvis, et sligt Kapitel fandtes ikke!

Kristus har meget klart fremsat Læren om Opstandelsen. Vi læser i Johannes Evangelium: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve". Hans Disciple undredes over, hvad han mente. De kunde ikke tilfulde forstaa hans Tale, trods den Kjendsgjerning, at i hine Dage troede det store Flertal af det jødiske Folk paa Legemets Opstandelse. Vor Frelser sagde, idet han saa deres Tvivlraadighed og den Forvirring, der var tilstede i deres Sind, til Disciplene og til Folket, der var tilstede ved hin Lejlighed: „Undrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse." (Joh. 5 : 28, 29.)

Mange i Verden forklarer disse Ord saaledes, at de, som er døde i Synd og Overtrædelse, som er i Syndens Baand, skal høre Guds Søns Røst; men vor Frelser mente det bogstaveligt, naar han sagde, at alle de døde skulde høre hans Røst og komme frem af deres Grave,

„de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse", og „de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse"; thi alle skal blive delagtiggjorte i Opstandelsens Kraft; alle skal opstaa, eftersom de ikke er ansvarlige for, at Dødens Magt er i Verden. Herren vil ikke holde Menneskene ansvarlige eller straffe dem for Adams Overtrædelse. Derfor paatog han sig Adams Synd og Menneskeslægtens Synder og forløste ethvert Menneske fra Døden. Idet han delagtiggjorde alle i Opstandelsens Kraft, var dette ikke ensbetydende med, at han skjænker alle „Frelse og evigt Liv", eller Livet i sin Herlighedsfylde, uafhængigt af Menneskenes personlige Liv. Ved Kristi Forsoningsdød blev ethvert Menneske skjænket det Privilegium at opstaa fra de døde, men ikke det Privilegium, uafhængig af vor egen Livsvandel at blive frelst i Guds Herlighedsrige. Dette kan kun blive tilstedt de, som i Tro villig adlyder Herrens Befalinger, og som virker med Troskab, Flid og Udholdenhed i hans Tjeneste. Jeg sagde til at begynde med, at Verden er fuld af Filosofi. En bekjendt intelligent Skribent har kaldt slige Teorier „videnskabelige Opdigtelser", og jeg tænker, at dette er et ret betegnende Navn. Vi har saaledes Udviklings-Teorierne og den saakaldte „højere Kritiks" Teorier, som er i stor Modstrid med Kristi Evangeliums aabenbarede Principper. Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, at det er vor Pligt at have fuld Tillid til Guds aabenbarede Ord og antage, hvad der er kommet til os ved Inspirationens Aand og ved Aabenbaring til hans Tjenere, Profeterne, baade i gamle Dage og i vore Dage; og naar som helst I hører en Lære eller Ide fremsat, eller Udtalelse fra nogen som helst Kilde, der er i Modstrid med, hvad Herren har aabenbaret til os, og hvad som findes i den hellige Skrift, saa kan I være overbeviste om, at slige Teorier er falske, og I skal ikke antage dem, men holde fast ved Sandheden, og formedelst Troens Bøn modtage Guds Aands sikre Vejledning, og modtage Kundskab, og blive vise i Henseende til Sandhedens Principper.

Om vi vil vandre i Lyset og vil modtage og rette os efter vor Forløsers Lærdomme, vil Herren ved sin Aands Inspiration skjænke os et Vidnesbyrd om Sandheden, og vi behøver ikke at vandre i Mørke, eller være i Tvivl, men kan have en klar og bestemt Forstaaelse af Sandheden, hvilken efter Kristi Ord vil gjøre os fri. Det er vor Pligt at søge Herren, at adlyde hans Love og holde hans Befalinger og afstaa fra alt, som er letsindigt og taabeligt, og lade Verdens falske Teorier og Filosofier fare, og i Ydmyghed antage af vort ganske Hjerte de hellige Lærdomme og Principper, som er givne os af Gud, og hvorved vi, ved at efterleve samme, kan modtage det evige Liv i Guds celestiale Rige. At vi maa gjøre dette, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Afløsning. Ældste Andrew Dahlsrud, der siden den 2. Juni 1915 har virket energisk som Missionær i den skandinaviske Mission, først i Kristiania Konference og siden som Præsident over Bergens Konference, er løst med Ære, med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Bjergenes Dale.

Beskikkelser. Ældste Robert J. Bischoff, der siden sin Ankomst til

Skandinavien har virket som Missionær i Bergen, er bestikket til Præsident over Bergens Konference.

Ældste Johan Jensen, lokal Ældste, er bestikket til at virke som Missionær i Aalesunds Gren, Bergens Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Menneskelige Institutioner i deres Forhold til Institutioner, oprettede ved guddommelig Autoritet.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

„Vi tro, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndigede af Gud."
(Femte Trosartikel.)

Det er nødvendigt, at Menneskene organiserer sig paa forskjellig Maade, hvis de vil forvente at gjøre større Fremskridt, saa vel som Samfund som individuelt. Det guddommelige Ord, at „det er ikke godt for Mennesket at være alene", gjælder ikke alene med Hensyn til, at det er nødvendigt for Mænd og Kvinder at indgaa hæderligt Ægteskab med hinanden, og hvoraf Menneskeslægtens vedvarende Bestaaen afhænger, men det gjælder ogsaa med Hensyn til, at det er nødvendigt for Menneskene at slutte sig sammen i social og kommunal Henseende; uden denne gjensidige Sammenslutning for Opnaaelsen af fælles Formaal er det umuligt for Menneskene at gjøre videre Fremskridt, som let vil kunne ses.

Det er saaledes naturligt og nødvendigt, at Menneskene opretter og vedligeholder Institutioner, gjennem hvilke Samfundsforholdene vil kunne forbedres, og disse som et Hele udvikles. I de forskjellige Lande, hvor Folket bliver regjeret efter frie Grundlove, anerkjendes Individernes Ret til at slutte sig sammen i Organisationer, der har samfundsgavnlige Formaal for Øje, og som er i Harmoni med god Lov og Orden, saa at Folk, som ikke tilhører Organisationen, ikke forulempes, saa at der med andre Ord ikke gjøres Indgreb i nogens Rettigheder og Privilegier.

Saaledes har Menneskene Ret til at oprette Samfund, Klubber og Foreninger af forskjellig Slags. De kan endogsaa kalde deres Organisation en „Kirke", om de ønsker det, og kan vedtage Regler med Hensyn til Betingelserne, paa hvilke Personer kan blive optaget i en slig Kirke-Organisation, og med Hensyn til, hvorledes en slig af Mennesker oprettet Institution skal bestyres. De, som har organiseret et sligt Samfund, kan endogsaa gaa saa vidt at sige, at ingen kan blive Medlem af Samfundet, undtagen vedkommende efter det bibelske Forbillede bliver døbt med Begravelsens Daab af en af Samfundets Forstandere og derefter bliver mundtlig bekræftet som et Medlem under Haandspaalæggelse, efter et eller andet bestemt Ritual; men hvem af os vilde som et forstandigt og ærekjært Menneske vove at sige eller tro, at en slig Daab,

som nævnt, udført af en Person, som kun havde faaet Fuldmagt dertil fra Mennesker, vilde være af nogen Virkning, saa at den døbte virkelig modtog Syndernes Forladelse, eller at en slig Handling vilde blive godkjendt som gyldig af Gud?

Slige Kirker, Samfund og Foreninger som de nævnte er naturligvis kun menneskelige Institutioner. De kan kun betegnes saaledes. De kan aldrig blive noget andet. Det er ganske naturligt, at slige Institutioner bliver givet Navn efter de Personer, som organiserede disse, eller maaske efter Organisationens Karakter, dens Oprindelse, eller en Særegenhed, der knytter sig til Organisationen. Kunde det i Virkeligheden blive betragtet som noget mindre end Helligbrødre og Bespottelse at knytte Guds Navn til Navnet paa slige af Mennesker oprettede Institutioner og Samfund?

Kirken i Kristi og Apostlenes Dage var oprettet af Kristus selv. Han kaldte den derfor ogsaa meget udtryksfuldt sin Kirke, og de Personer, som tilhørte Kirken, sin Menighed (Matth. 16 : 18), og efter Kristi Bortgang fra Apostlene og fra Menigheden blev enhver evangelisk Ordinance udført i Jesu Kristi Navn. Vi har modtaget guddommelig Forsikring om, at de Ordinancer, som Apostlene og de øvrige af Herrens Tjenere udførte, havde virkende Kraft og var gyldige, ikke alene for Jordens Vedkommende, men ogsaa for Himmelens, ikke alene for nærværende Tid, men ogsaa for Evigheden; men med Hensyn til Kirkesamfund, der foregiver at være Kristi sande Kirke, men kun er menneskelige Institutioner, oprettede ved Menneskekløgt, siger Kristus paa det mest bestemte, at *hver Plantning, som hans himmelske Fader ikke har plantet, „skal med Rod oprykkes"*. (Matth. 15 : 13.)

Da Kristus efter sin Himmelfart nedsteg paa Amerikas Land og prædikede Saliggjørelsens Evangelium, og oprettede sin Kirke der, gav han følgende Svar paa det Spørgsmaal, der var stillet til ham angaaende, hvilket Navn Kirken skulde have:

„Derfor, hvad som helst I gjøre, skulle I gjøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld; og hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Mose Navn, da er det Mose Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium.

Og om saa er, at Kirken er bygget paa mit Evangelium, da vil Faderen udvise sine egne Gjerninger i den; men dersom den ikke er bygget paa mit Evangelium, men er bygget paa Menneskers Gjerninger, eller paa Djævelens Gjerninger, sandelig siger jeg Eder, da have de Glæde af deres Gjerninger for en Tid, men snart kommer Enden, og de blive omhugne og kastede i Ilden, hvorfra Intet vender tilbage."

De Handlinger, som en Embedsmand udfører, hvad enten de er af lokal eller national Rækkevidde, er kun gyldige og har kun virkende Kraft indenfor det Omraade, som vedkommende Embedsmand har Jurisdiktion over. Bylove gjælder kun for den By, for hvilken de er vedtagne og udstedte. Lovgiverne for de enkelte Stater i Unionen (de Forenede Stater) kan kun vedtage Love for deres egen Stat, men ikke vedtage Love, som gjælder for alle Staterne, eller vedtage Forbundslove.

De Forenede Staters Kongres udøver kun Magt og udsteder kun Love for Unionen, og saaledes videre. Dog findes der Mænd, som, trods disse fundamentale Kjendsgjerninger, ubemyndigede foregiver, at de har Ret til at foreskrive Menneskene, hvad de skal gjøre i Henseende til deres Sjæles evige Frelse, og som tager sig Ret til at forandre eller afskaffe evangeliske Ordinancer og Anordninger, som er givet ved guddommelig Autoritet, og som henhører til Guds Rige.

I nærværende Tidsalder har Herren oprettet sin Kirke paa Jorden, og han har tydeliggjort den vigtige Kjendsgjerning, at *medens gjensidige retfærdige Forpligtelser, Overenskomster og Kontrakter er gyldige i Henseende til almen menneskelige Affærer, er Herren ikke paa nogen Maade forpligtet til at anerkjende eller godkjende, hvad dødelige Mennesker har opstillet som Saliggjørelsens Betingelser.* Overvej vel de følgende Erklæringer af Jesus Kristus, som han gav til sin Kirke i 1843:

„Thi alle, som ønske en Velsignelse af mine Hænder, maa overholde den Lov, der er bleven beskikket for denne Velsignelse, samt dens Vilkaar, saasom de bestemtes, før Verden grundlagdes; og hvad angaar den ny og evige Pagt, da blev den indstiftet for min Herligheds Fylde; og han, som modtager en Fylde deraf, maa og skal overholde Loven, ellers vil han blive fordømt, siger den Herre Gud; og sandelig siger jeg Dig, at denne Lovs Betingelser ere disse: Alle Pagter, Kontrakter, Overenskomster, Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Foreninger, eller Forhaabninger, der ikke er indstiftede, indgaaede og beseglede ved Forjættelsens Helligaand, baade for Tid og for al Evighed.... have ingen Gyldighed, Magt eller bindende Kraft i og efter de Dødes Opstandelse; thi alle Forbindelser, som ikke ere sluttede i dette Øjemed, komme til Ende, naar Menneskene dø.... Og alt, som findes i Verden, som er anordnet af Menneskene, af Troner eller Fyrstendømmer, Magter eller Ting, af hvad Navn de være maa, men som ikke er anordnet af mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal ikke bestaa, efter Menneskene ere døde, ejheller i eller efter Opstandelsen, siger Herren, din Gud."

(Pagt. Bog, 132 Kap., 5.—13. V.)

Efteraarskonferencen i Bergen.

Høst-Konferencen i Bergen afholdtes i Lokalet, Vaskerelvsgaden Nr. 1, og begyndte Fredagen den 28. September med en meget vellykket Aftenunderholdning, givet af Sangkoret, under Ledelse af dets Dirigent, Johan Sætrum.

Mødet Lørdag Aften den 29. September.

Lørdag Aften, Kl. 8,30, fortsattes Konferencen. Følgende Missionærer fra Zion var tilstede: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Andrew Dahlsrud og Ældsterne Robert J. Bischoff, Cephus E. Andersen, Hyrum P. Nøkleby, samt Forstander for Stavanger Gren, Ældste Johan Nygaard. Mødet aabnedes med Afsyngelse af „Fader vor i Himlen" og Bøn af Ældste Oluf Karlsen og fortsattes med Sangen: „Atter kraftig saltes Jorden", hvorefter Konferencepræsidenten bød alle velkommen. Forstanderen for Stavanger Gren aflagde Rapport over denne Gren samt bragte en Hilsen fra Søskende i Grenen. Det fremgik af Rapporten, at Grenen var i udmærket

Stand i alle Henseender. Ældste Hyrum P. Nøkleby, der for Tiden virker i Stavanger Gren, aflagde sit Vidnesbyrd. Han stadfæstede, hvad Ældste J. Nygaard havde udtalt; sagde tillige, at han var glad og tilfreds i sin Gjerning. Han vidste, at Gud vilde velsigne enhver, der var lydig mod hans Bud og Love. Han var overbevist om, at kun de Sidste-Dages Hellige forkyndte Evangeliet i sin Renhed, og det gjaldt derfor om for Menneskene at undersøge og annamme samme. Derefter gav Ældste Cephus E. Andersen, som fornylig havde besøgt Stavanger og Haugesunds Grene, men før virket i Aalesunds Gren, en kort Rapport. Han var i det Hele taget vel tilfreds i sin Gjerning og taknemlig for, at Herren vilde bruge ham til at vidne om Evangeliets dyrebare Sandheder.

Konferencepræsidenten afgav Rapport over Bergens Gren og fremhævede, at den var i Fremgang. Formanden formanede enhver til at tage vare paa sig selv og efterleve Evangeliets hellige Bud. Han følte godt i sit Arbejde; hertil bidrog den udmærkede Hjælp, han havde modtaget fra Ældste R. J. Bischoff. Til Afveksling blev Sangen: „Led os frem" afsungen, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen talte til de forsamlede. Han udtalte sin Glæde over atter at være blandt de Hellige i Bergen. Han talte om Formaalet med Konferencernes Afholdelse regelmæssig hvert halve Aar. „Guds Hus er et Ordens Hus", og med Hensyn til Guds Rige er intet for lille at lægge Mærke til. Han opmuntrede Søskende til at bære deres Vidnesbyrd til deres Medmennesker om Evangeliets guddommelige Sandhed. Han omtalte Distriktlærernes og Medlemmernes Pligter mod hinanden. Vi havde meget at udføre og meget at lære for at naa frem til Fuldkommenhedens Maal. En stor og evig Belønning vil blive de trofaste og pligtopfyldende til Del. Han opmuntrede Søskende til nidkjært at efterleve Evangeliets Principper, thi da vil de ogsaa være gode og lovlydige Borgere og gjøre Fremskridt i timelig saa vel som aandelig Henseende. Mødet sluttedes med Sangen: „O, Fader, lad mit Hjerte faa", og Taksigelse af Ældste Johan Jensen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskolen afholdt sin Konference Søndag Formiddag Kl. 10, 30. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen", og Bøn af Ældste H. P. Nøkleby. Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord", blev afsungen. Tiden blev nu overladt til Forstanderne for Søndagsskolen i de forskjellige Grene. Ældste J. Nygaard gav Rapport over Stavanger Søndagsskole, og Ældste A. Birkeland for Haugesunds Søndagsskole. Ældste C. E. Andersen gav Rapport over Aalesunds Søndagsskole. Ældste R. J. Bischoff gav Rapport over Bergens Søndagsskole. Skolen havde gjort god Fremgang siden forrige Konference, og han haabede, den fremdeles vilde gaa fremad. De øvrige Søndagsskoler viste ogsaa Fremgang. Programmet blev nu udført, der paabegyndtes med Korlæsning af hele Søndagsskolen og en Prolog af Øivind Bjørndal. Børnene udførte de forskjellige Programnumre udmærket. Til Afveksling blev Sangen: „O, sig, hvad er

Sandhed", sungen. Konferencepræsident Dahlsrud gjorde nogle Bemærkninger angaaende Søndagsskolens Gjerning, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte. Han tog til Tekst: Daabens Ordinance, og forklarede, hvilket Ansvar Forældrene havde lige overfor Gud og deres Børn ved at lære dem Evangeliets Principper, saa, naar de kom til Skjelsaar og Alder, de maatte føle Trang til at blive døbte. Han lovede Forældrene, at dersom de vilde lære deres Børn disse Ting, skulde der herske Kjærlighed og Fred i Hjemmet. Læste derpaa Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord", der smukt fremsatte denne Tanke.

Han mindede Søskende om, hvor lykkelig de kunde være, som havde annammet Evangeliet og som holdt Guds Bud og Befalinger. Han sluttede med at udtale en Velsignelse over Søndagsskolen, over dens Bestyrelse og Medlemmerne. Der var 115 tilstede ved Søndagsskole-Konferencen. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer" og Taksigelse af Broder Arthur Bjørndal. (Refereret af Signy Jensen.)

Et specielt Præstedømsmøde blev afholdt efter Søndagsskole-Konferencens Slutning, hvor det blev foreslaaet og enstemmig vedtaget, at Carl Olsen, der hidtil havde staaet som Lærer i Præstedømmet skulde ordineres til Præst, og at Martin J. Birkeland, Anton J. Birkeland og Ingebret Ingebretsen, alle fra Haugesund, skulde blive meddelt det aaroniske Præstedømme og ordineret til Lærere, hvorefter Handlingen blev udført af de tilstedeværende Ældster.

Eftermiddagsmødet Kl. 4.

Mødet tog sin Begyndelse med Afsyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde" og Bøn af Ældste Johan Sætrum. Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder", blev derpaa afsungen.

Derefter aflagde Forstanderen for Haugesunds Gren, Br. A. Birkeland, sit Vidnesbyrd. Han sagde, at han følte sig glad ved Evangeliet og vidste, at kun hos Herren var Trøst og Styrke at finde, saa vi kan holde ud i Kampen. Afgav derpaa Rapport for Grenens Vedkommende og kunde sige, at Herren havde hjulpet Søskende til med Glæde at udføre deres Pligter i alle Henseender. Han bad, at alle maatte staa trofaste indtil Enden og modtage Guds Velsignelser. Ældste Hyrum P. Nøkleby afgav derpaa sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Om de tilstedeværende skulde høste noget Udbytte af de sagte Ting, maatte de vejledes ved Guds Aand. Fordi den Helligaand ledede Apostlene paa Pintsefestens Dag, var det, at saa mange oprigtige og sandhedssøgende Mennesker annammede Sandheden. Enhver af os bærer selv Ansvaret; vi burde derfor beflitte os paa at komme i Besiddelse af Sandheden, thi uden vi gjør dette og retter os derefter, kan vi ikke opnaa evig Frelse i Guds Rige. Han vidste, at Joseph Smith var en Profet og Apostel, sendt af Gud, og var glad ved at være en Evangeliets Budbærer. Ældste C. E. Andersen bar ogsaa sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og frelsende Kraft; han var glad ved at kunne fortælle Folket herom, thi han vidste, at kun dette, at adlyde Evangeliet, kan

gjøre os rige til Salighed. Til Afveksling blev Sangen: „O sig, hvad er Sandhed", sungen. Missionspræsident Christiansen bemærkede, at om vi end var af forskjellig Nationalitet, maatte vi erindre, at vi var Børn af samme Fader og tilhørte samme store Familie. Han oplæste derpaa fra Almas Bog, det 5. Kapitel, og betonede særlig Forløsningen ved Kristus. Han sagde, at ligesom Alma i Fortiden saa glædede ogsaa han sig ved al Herrens Godhed mod Menneskene. Vi er her i Prøvelsens Skole og skuer hen til den herlige Fremtidsdag, „da det gamle er forsvundet, og alt er blevet nyt", som Apostelen Johannes skriver. Tanken herom giver Missionærerne Kraft til at gaa ud og raabe til alle Mennesker, at de maa omvende sig og annamme Fredens Evangelium, der alene fører til sand Frihed. Tiden er nu, at give nøje Agt, saa at vi undgaar alt urent; thi intet urent kan se Gud. Vi burde gjøre vort til, at Kjærligheden blev den raadende, da vilde Tilværelsen blive langt behageligere end nu for Tiden. Han nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Derpaa foreslog han Kirkens Generalautoriteter og Missionsautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Konferencepræsident Andrew Dahlsrud blev dernæst løst fra sin Mission med Tak og Hæder for vel udført Arbejde, med Tilladelse til at rejse hjem til sin syge Hustru, og Ældste Robert Bischoff blev indsat som Præsident over Bergens Konference i hans Sted. Ældste R. Bischoff blev fremdeles opholdt som Forstander over Bergens Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Missionspræsidenten foreslog derpaa Konferencens øvrige Embedsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Ældste Cephus E. Andersen som Konferencens Sekretær; til Forstander i Aalesund: Ældste Niels Andersen; Ældste Johan Jensen som Missionær i Aalesunds Gren; som Forstander i Haugesund: Ældste Anders Birkeland, og i Stavanger Gren: Ældste Johan Nygaard, samt Ældste Hyrum P. Nokleby som Missionær i Stavanger Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Præsident Dahlsrud talte derefter. Han sagde, at han havde søgt Hjælp og Styrke hos Herren til at udføre sin Gjerning. Han opmuntrede Søskende til at staa trofaste og holde sig nær til Herren og elske ham over alt, samt elske hverandre. Til Slut blev Sangen: „I Østen stiger Solen op", sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Præsident R. Bischoff.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone" og Bøn af Br. Totland, og fortsattes med Sangen: „Vor Gud, vi til Dig raabe." Tiden blev overladt til Præsident R. Bischoff, der ytrede, at han følte Trykket af den Stilling, han var kaldet til at indtage; men han var villig til at gjøre, hvad der fordredes af ham, stolende paa Herrens Hjælp og Ledelse. Han oplæste Luk. 16, 9—10 og fremholdt den dybe Mening af disse Vers. Den, der er tro i lidet, vil ogsaa være det i stort, og omvendt. Naar Kirkens Medlemmer udviser Troskab i alle Livets Omstændigheder, vil det evige Livs Rigdomme blive os givne. Intet Menneske kan tjene to Herrer og være lige tro mod dem begge. Det gjælder derfor om at vælge det rette i

alle Ting. Han haabede, at naar Dagen kom, da vi skal aflægge Regnskab, vi maatte faa høre: „Vel gjort, Du gode Tjener! Du har været tro over lidet; jeg vil sætte Dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde." Til Afveksling blev Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk", afsungen, hvoreſter Præsident Dahlsrud talte til os. Han sagde: „at han havde undersøgt for sig selv, om Læren var Sandhed", og havde modtaget et Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed ved den Helligaand. Herren havde velsignet ham i rig Grad, ja vidunderligt velsignet ham, siden han sluttede sig til Kirken. Han var glad ved at have arbejdet i Herrens Vingaard, men han var ogsaa taknemlig for at faa Lov til at samles med sine kjære. Hans Ønske var stedse at gjøre Guds Villie, hvor han end færdedes. Missionspræsident Hans J. Christiansen aflagde derpaa sit Vidnesbyrd om Sandheden, samt opmuntrede alle til at være trofaste under Opholdet i Udlændighedens Land. Han følte sig tilfreds iblandt Folket i Norden, thi han forstod, at her levede mange, som tilhørte „Israels Hus". Han henviste til de forskjellige Beretninger i Bibelen angaaende, hvorledes Dyd og Trofasthed belønnes. Han dvælede især ved Josefs Historie. Ligesom gamle Jacob glædedes ved at faa at se i levende Live den som død begrædte Søn, saaledes vil Mødet blive engang for hver trofast, naar Herlighedens Morgen oprinder. Herren kaldte paa Joseph Smith og andre Mænd til at forkynde Evangeliet i vor Tid og Slægt; thi: „den Herre, Herre, gjør ikke noget, uden at han først aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne" (Amos 3 : 7). Omvendelsens Evangelium bliver nu forkyndt blandt Menneskene. Forskjellige Templer er opbyggede, og det store og herlige Tempel, hvortil Herren skal komme, skal ogsaa snart opbygges. Alt omkring os peger paa, at Enden nærmer sig, og at Kristus vil komme i sin Herlighed og regjere paa Jorden i tusinde Aar. Da vil Jøderne til stor Bedrøvelse for dem forstaa, at Jesus Kristus, som de korsfæstede, var virkelig deres Messias, men de vil ogsaa til stor Glæde for dem forstaa, at han er villig til at forbarme sig over dem og antage sig dem igjen. Er vi trofaste, fører Herren os frelst gjennem de største Prøvelser. Der er mange Beviser herpaa i Bibelen. Den Gud, der handler saaledes, er den, vi forsøger at tjene, og som vi opfordrer andre til at tjene, og Sandheden skal frigjøre os. At dette maatte ske, var hans Bøn i Jesu Kristi Navn. Præsident A. Dahlsrud takkede de tilstedeværende for den udviste Opmærksomhed under Mødet. Til Slut blev Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom", afsungen, og Mødet sluttedes med Takfigelse af Br. Karl Olsen fra Stavanger.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vi glædes og frydes", og Bøn af Br. A. Foss, og fortsattes med Sangen: „O min Fader, Du, som kjender." Præsident A. Dahlsrud bød Forsamlingen velkommen og gav de forskjellige Foreninger Lejlighed til at aflægge deres Rapporter. De unge Mænds Forenings Præsident, Broder O. Karlsen, afgav derpaa sin Rapport, hvilken udviste et godt Resultat af Foreningens Bestræbelser. De unge Kvinders Præsidentinde, Søster Klara Hjørnevig,

gav derpaa sin Rapport samt opmuntrede de unge til at tage rigtig fat i kommende Vinter, at de kunde gaa fremad i Visdom og Kundskab. Søster Sine Gundersen, Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, afgav derpaa sin Rapport; hun følte sig tilfreds med Fremgangen, men haabede dog paa endnu bedre besøgte Møder. Hun havde udmærket Støtte i sine Hjælpere. Præsident R. Bischoff afgav Rapport for Bergens Gren. Missionspræsidenten foreslog at stemme for Antagelse af Rapporterne, hvilket vedtoges enstemmigt. Præsident R. Bischoff anmodede om Opholdelse af de forskjellige lokale Foreninger i Menighedens Tro og Forbønner. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Br. Johan Jensen, der var kaldt til at virke som Missionær i Aalesund, blev derpaa velsignet og bestikket under Haandspaalæggelse til denne sin Gjerning. Missionspræsidenten udtalte Velsignelsen. Br. O. Karlsen blev velsignet under Haandspaalæggelse til at være Præsident for de unge Mænds Forening, med Brødrene Arthur Bjørndal og Mathisen som første og anden Raadgiver i samme Forening. Til Afveksling blev Sangen: „Om Guds Stad man taler herligt", sungen. Missionspræsidenten omtalte Vigtigheden af de forskjellige Foreninger i Kirken. Han oplæste derpaa det 5. Kapitel i Efeserbrevet og betonede, at Dagene var lige onde nu, som da Apostelen Paulus skrev sit Brev, og derfor havde vi Undervisning af Guds udsendte Tjenere Behov, til Formaning og Belæring. Han omtalte Mandens og Hustruens Pligter mod hinanden. Om disse Raad og Formaninger blev fulgte, vilde Menighedens Medlemmer skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Han formanede dem, der havde modtaget Præstedømmet, til at vandre forsigtigt og ydmygt, og da vilde Herrens Velsignelse følge dem. Han nedbad Guds Velsignelse og Fred over Menigheden. Præsident Dahlsrud sagde, at det havde været ham til stor Glæde at høre Missionspræsidenten tale disse herlige Ord. Han formanede alle til at rette sig efter Missionspræsidentens Raad og Formaninger. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Kjærlighed er Lysets Kilde" og Taksigelse af Ældste Hyrum P. Nøkleby.

Tirsdag Aften afholdtes der en hyggelig Fest som Konferencens Afslutning med Program og Bespisning, ved hvilken en hel Del Søskende fra Haugesund og Stavanger var tilstede, samt mange fremmede.

Onsdag Aften havde Søndagsskolebørnene en vellykket Fest, som blev til særlig Glæde for Børnene, fordi Missionspræsident Christiansen havde Lejlighed til at være tilstede og tale opmuntrende til dem.

Rachel Moe, Konference-Skriver.

Notits. Konferencen i Aalborg er udsat til den 3. og 4. November.

Indhold:

Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun. 321
Afløsning og Bestikkelser 328
Redaktionelt:
Menneskelige Institutioner i deres Forhold til Institutioner, oprettede ved guddommelig Autoritet. (Af Dr. James E. Talmage.) 329
Efteraarskonferencen i Bergen ... 331
Notits 336

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).